

vedstadskommuner udskrives efter den i loven omhandlede rateskala. Ved nærværende lovforslag og ved den i forbindelse hermed foreslåede almindelige omlægning af de offentlige indtægter og udgifter er det forudsat, at den fornødne ændring af loven om hovedstadsudligningen gennemføres på en sådan måde, at den ved loven tilsigtede udligning mellem kommunerne ikke forrykkes.

B. Bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer.

Til § 1.

Efter de gældende regler er kredsen af de personer, der er undergivet ubegrænset indkomstskattepligt til staten, i det væsentlige sammenfaldende med kredsen af de personer, der er undergivet opholdskommuneskattepligt, idet skattepligten i begge henseender er knyttet til personens ophold her i landet. Der gør sig dog enkelte forskelligheder gældende, idet visse grupper af personer er kommuneskattepligtige uden samtidig at være statsskattepligtige. Dette gælder således visse gifte kvinder, hvis mænd ikke er skatteansatte på grund af ophold i udlandet, jfr. kommuneskattelovens § 1, stk. 1, in fine, danske søfolk forhyret med danske skibe, der ikke regelmæssigt anløber dansk havn, jfr. samme lovs § 1, stk. 3, visse medlemmer af kongehuset samt personer, hvis indkomster ligger under statsskattelovens minimumsgrænser for skattepligt.

Efter statsskattelovforslaget er reglerne om beskatning af de fornævnte gifte kvinder, søfolk samt medlemmer af kongehuset nu formuleret på en sådan måde, at de i det væsentlige kommer til at svare til de nugældende regler om kommuneskattepligt, jfr. statsskattelovforslagets § 24, stk. 2 og 3, § 20, nr. 2 og § 23, nr. 2. Det må herefter anses naturligt — og ud fra forenklingmæssige hensyn ønskeligt — at man i den kommunale skattelov undlader at give særlige regler om den subjektive skattepligt og i stedet optager en bestemmelse, hvorefter statsskattelovens regler herom bliver direkte anvendelige.

Ved kommissionsudkastet foreslår skatte-
lovskommissionen, at kredsen af kommuneskattepligtige gøres helt identisk med kredsen af statsskattepligtige, således at personer, der som følge af, at deres indkomst ligger under den i statsskatteloven fastsatte minimumsgrænse for beskatning, ikke ansættes til stats-

skat, heller ikke kommer til at betale kommuneskat. Med bibeholdelse — i hvert fald i det væsentlige — af de hidtidige indtægtsgrænser for beskatning til staten vil en sådan ordning medføre, at en del personer, der hidtil har svaret skat til kommunen, ville blive fritaget for kommunal beskatning. De indtægts-
tab, der herved ville opstå for kommunerne, ville ikke være helt ubetydelige, og man har derfor — uanset de praktiske fordele, der knytter sig til kommissionsudkastets ordning — fundet det betænkeligt at foreslå denne gennemført og har derfor indskrænket sig til at stille forslag om en regel, hvorefter kommunal skattepligt kommer til at påhvile enhver, der opfylder de *almindelige* betingelser for fuld skattepligt til staten. I denne regel ligger i og for sig, at den kommunale skattepligt også i tidsmæssig henseende skal følge skattepligten til staten. For at udelukke mulig tvivl herom har man dog fundet det rigtigst udtrykkeligt at fastsætte, at de for indtræden og ophør af indkomstskattepligt til staten til enhver tid gældende regler også skal finde anvendelse med hensyn til den kommunale skattepligt.

Til §§ 2—6.

Medens § 1 alene angiver, hvornår kommunal skattepligt foreligger, indeholder §§ 2—6 de nærmere regler om, til hvilken kommune den kommunale skat svares.

Efter den gældende kommunale skattelov er en person pligtig at svare skat til en kommune, hvori han eller hans husstand har personligt ophold i mindst 3 måneder. Flytter skatteyderen i løbet af et skatteår, overgår skattepligten fra fraflytningskommunen til tilflytningskommunen, som regel med udgangen af det kvartal, hvori flytningen er sket. Denne ordning medfører, at en person kan blive skattepligtig til flere kommuner i løbet af samme skatteår, enten ved flytning fra een kommune til en anden eller derved, at han og hans husstand (f. eks. hans hustru) har ophold i hver sin kommune. I førstnævnte tilfælde afløses skattepligten til fraflytningskommunen som nævnt af skattepligt til tilflytningskommunen, medens der i sidstnævnte tilfælde, hvor der bliver tale om samtidig skattepligt til begge kommuner, etableres skatte-
deling mellem disse. I tilfælde, hvor der i et skatteår bliver tale om skattepligt til flere kommuner, foretages der selvstændig ansættelse og påligning af skat i hver af disse.